

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Bogdan Górski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Leszka Skorupskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2016 r.

sprawy **M. W. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 9 lutego 2016 r. sygn. akt II K 797/11

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla wyrok z pkt II orzeczenia oraz w zakresie przyjęcia w pkt I wyroku, że czyny z pkt I-III aktu oskarżenia zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i orzeczonej wobec oskarżonego M. W. (1) w tym punkcie kary pozbawienia wolności;
2. uchyla orzeczenie w zakresie czynów z pkt I i II aktu oskarżenia i na podstawie art. 17§1 pkt 10 kpk postępowanie karne wobec M. W. (1) w tej części umarza wobec braku wniosku o ściganie od osoby uprawnionej;
3. przyjmuje, że wartość szkody powstałej w wyniku przestępstwa z pkt III aktu oskarżenia wynosi 594,40 zł i za ten czyn na podstawie art. 288§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
4. obniża wymiar orzeczonej wobec oskarżonego M. W. (1) kary pozbawienia wolności za czyn z pkt IV aktu oskarżenia do 2 (dwóch) lat uzupełniając podstawę prawną tego orzeczenia o art. 4§1 kk;
5. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonego M. W. (1) za przypisane mu czyny karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego M. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa 300 zł tytułem opłaty za obie instancje i 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 372/16

UZASADNIENIE

M. W. (1) został oskarżony o to, że:

I. W dniu 23 sierpnia 2010 roku w pociągu nr (...) relacji W. W. – M. na odcinku kolejowym pomiędzy Ł. a O. w powiecie (...), województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, dokonał zniszczenia mienia poprzez wypchnięcie 10 szyb automatycznych o łącznej wartości 1486 zł na szkodę „Kolei Mazowieckich KM” Sp z o.o. – tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

II. W dniu 23 października 2010 roku w pociągu relacji W. W.– M. na odcinku Ł. – O., w powiecie (...), województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, dokonał uszkodzenia mienia w pociągu nr (...) poprzez wypchnięcie 4 szyb w drzwiach automatycznych, 2 szyb w drzwiach przejściowych i wybicie 2 szyb okiennych o łącznej wartości 1217,80 zł na szkodę „Kolei Mazowieckich KM” Sp z o.o. – tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

III. W dniu 23 lutego 2011 roku w pociągu relacji W. W. – M. na odcinku Ł. – O., w powiecie (...), województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, dokonał uszkodzenia mienia w pociągu nr (...) poprzez wypchnięcie 4 szyb w drzwiach automatycznych, 2 szyb w drzwiach przejściowych i wybicie 2 szyb okiennych o łącznej wartości 1217,80 zł na szkodę (...) Sp z o.o. – tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

IV. W dniu 10 marca 2011 roku w pociągu relacji M. – W. w Ł., gmina Ł. w powiecie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, po uprzednim uderzeniu E. K. dwukrotnie pięścią w twarz, zabrał jej w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 200 zł oraz torebkę damską o wartości 50 zł z zawartością dowodu osobistego, legitymacji kolejowej, biletu miesięcznego kolejowego, portfela o wartości 20 zł, parasola o wartości 20 zł oraz pieniędzy w kwocie 20 zł – tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 r. (sygn. akt II K 797/11) orzekł:

I. oskarżonego M. W. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyny z punktów I – III ustalając, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z punktu IV na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. K. kwotę 3.000 (trzech) tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

II. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 03 listopada 2011 roku do dnia 4 listopada 2011 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

IV. zwolnił oskarżonego od opłaty, wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. W. (1), zaskarżając go w zakresie czynów od I do III na korzyść oskarżonego w całości, zaś w zakresie czynu IV na korzyść oskarżonego odnośnie orzeczenia o karze. Apelujący przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nie ujawnieniu na rozprawie protokołu mediacji, przeprowadzonej między oskarżonym a pokrzywdzoną E. K., jak również dokumentów z akt postępowania przed Sądem Rejonowym w Węgrowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie III Nw 84/12, z których to wynikało, iż P. R., z którym M. W. (1) miał dokonać wspólnie i w porozumieniu przestępstw polegających na zniszczeniu mienia został od popełnienia tych czynów uniewinniony;

2. obrazę art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. polegającą na skazaniu M. W. (1) za czyny z pkt. I i II aktu oskarżenia w sytuacji, gdy odnośnie tych przestępstw brak było wniosku o ściganie pochodzącego od osób uprawnionych;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:

- dowolnym uznaniu, że w dniu 23 lutego 2011 r. M. W. (1) wraz z nieletnim dokonał uszkodzenia mienia w pociągu nr (...) oraz wartość tych uszkodzeń wynosiła 1217,80 zł, podczas gdy z akt sprawy wynika, że wartość tych uszkodzeń wynosiła 594,40 zł;

- uznaniu, że czyn polegający na zniszczeniu mienia o wartości niecałych 600 zł, a następnie naprawieniu szkody w tym zakresie, charakteryzuje się stopniem społecznej szkodliwości większym niż znikomy w sytuacji, gdy powyższe okoliczności wskazują, że stopień społecznej szkodliwości takiego czynu jest znikomy;

4. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem M. W. (2), polegającą na wymierzeniu mu za czyny I-III kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn IV kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy nawet przy przyjętym przez Sąd stanie faktycznym zasadne byłoby wymierzenie w stosunku do niego kary za czyny I-III kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn IV kary 2 lat pozbawienia wolności i kary łącznej za wszystkie czyny w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 4.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o

1. dopuszczenie nowych dowodów tj. dołączenie do materiału dowodowego akt Sądu Rejonowego w Węgrowie o sygn. III Nw 84/12

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania w zakresie czynów I i II, uniewinnienie oskarżonego od czynu II, ewentualnie w tym zakresie o umorzenie postępowania ze względu na znikomą społeczną szkodliwość czynu, wymierzenie M. W. (1) za czyn IV kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego popierał swoją apelację i zawarte w niej wnioski, zaś prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie przez Sąd wartości uszkodzenia mienia z pkt. III aktu oskarżenia na kwotę 594,40. W pozostałej zaskarżonej części wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacji obrońcy oskarżonego nie można częściowo odmówić słuszności i dlatego zaskarżony wyrok należało zmienić.

W pierwszym rzędzie dla zachowania przejrzystości i jasności niniejszego uzasadnienia należy odnieść się do zarzutu skarżącego, dotyczącego bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., a polegającego na obrazie przez Sąd Rejonowy prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., poprzez skazanie M. W. (1) za czyny opisane w pkt. I i II aktu oskarżenia w sytuacji, gdy brak było wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, gdyż w razie słuszności takiego zarzutu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zaskarżone orzeczenie

w tym zakresie należało uchylić. Sąd Rejonowy uznał w niniejszej sprawie M. W. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. I i II aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje znamiona występku zniszczenia mienia ruchomego, określonego w art. 288 § 1 k.k. Z uwagi, iż przestępstwo zniszczenia mienia narusza sferę indywidualnych interesów pokrzywdzonego, ustawodawca zgodnie z treścią art. 288 § 4 k.k. uzależnił możliwość prowadzenia postępowania od skutecznego złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o ściganie. Z chwilą złożenia wniosku przez uprawniony podmiot postępowanie toczy się z urzędu (art. 12 § 1 k.p.k.)

Jak wynika z akt niniejszego postępowania, pokrzywdzoną występками M. W. (1) opisanymi w pkt. I i II aktu oskarżenia jest „Kolej Mazowiecka KM” Sp z o.o., którą zgodnie z treścią art. 201 k.s.h. reprezentuje zarząd spółki. W przypadku, gdy zarząd spółki jest wieloosobowy, jak to ma miejsce u pokrzywdzonej, sposób reprezentowania określa umowa spółki (art. 205 k.s.h). W aktach przedmiotowej sprawy znajduje się odpis z Krajowego Rejestru Sądowego złożony przez pełnomocnika pokrzywdzonej, z którego treści wynika, iż do składania oświadczeń woli i podpisywania w imieniu „Kolei Mazowiecka KM” Sp z o.o., wymagane jest współdziałanie łączne prezesa i członka zarządu lub dwóch członków zarządu, albo członka zarządu z prokurentem(k. 243) W niniejszej sprawie w dniu 24 sierpnia 2010 r. pokrzywdzona spółka złożyła wniosek o ściganie i ukaranie sprawców występku opisanego w pkt. I aktu oskarżenia (k. 142) oraz w dniu 25 października 2010 r. złożyła wniosek o ściganie i ukaranie sprawców występku opisanego w pkt. II aktu oskarżenia. Składając każdy z powyższych wniosków „Kolej Mazowiecką KM” Sp z o.o. reprezentował tylko jeden członek zarządu, który zgodnie z zapisami umowy spółki nie miał umocowania do jej reprezentowania. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy, w sytuacji, gdy ściganie przestępstwa popełnionego na szkodę osoby prawnej, w tym spółki akcyjnej, uzależnione jest od złożenia wniosku o ściganie, uprawnionym do złożenia takiego wniosku jest ujawniony pokrzywdzony działający poprzez swoje organy statutowe; w wypadku łącznej reprezentacji złożenie wniosku tylko przez jedną z uprawnionych osób powoduje jego prawną bezskuteczność (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r. II KK 200/13, LEX nr 1430569)

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Odwoławczego niewątpliwie ma rację apelujący, wskazując, że w zakresie czynów opisanych w pkt. I i II aktu oskarżenia wniosek o ściganie nie został złożony skutecznie w imieniu pokrzywdzonej spółki i zaistniało uchybienie procesowe w postaci braku wniosku o ściganie pochodzącego od uprawnionej osoby.

W toku postępowania apelacyjnego prokurator wniósł o konwalidowanie powyższego uchybienia poprzez zwrócenie się do pokrzywdzonej „Kolei Mazowieckich KM” Sp z o.o. z zapytaniem, czy składają wniosek o ściganie i ukaranie M. W. (1) za czyny związane z uszkodzeniem mienia pociągów na trasie W. W. – M.. Nie ulega wątpliwości, iż usunięcie przeszkody procesowej w postaci braku wniosku o ściganie pochodzącego od uprawnionej osoby możliwe jest w każdym stadium procesu, w tym również na etapie postępowania apelacyjnego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 1970 r., VI KZP 6/70, OSNPG 6/70, poz. 79, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r. II KK 200/13, LEX nr 1430569, komentarz do art. 12 kk w: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. II), jednakże w realiach niniejszej sprawy wniosek prokuratora nie miał racji bytu z uwagi, iż pokrzywdzona w toku prowadzonego postępowania wyraziła swoją wolę w tym zakresie cofając w dniu 12 lipca 2012 r., wniosek o ściganie oskarżonego M. W. (1) w zakresie występku wskazanych w pkt. I i II aktu oskarżenia, a następnie z uwagi, iż Sąd Rejonowy postanowił prowadzić postępowanie od początku pokrzywdzona w dniu 2 marca 2015 r. ponownie zwróciła się do Sądu o cofnięcie wniosku o ścigania oskarżonego, który obejmował czyny z pkt. I i II aktu oskarżenia.

W tej sytuacji zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego należało uchylić w zakresie czynów z pkt I i II aktu oskarżenia i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. postępowanie karne wobec M. W. (2) w tej części umorzyć z uwagi na brak wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej. Z uwagi, iż Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku przyjął, że czyny z pkt I i II aktu oskarżenia wchodziły w skład ciągu przestępstw opisanych w pkt. I-III aktu oskarżenia wyrok w tym zakresie należało również uchylić i wydać rozstrzygnięcie co do czynu opisanego pkt. III aktu oskarżenia.

Przechodząc do występku opisanego w pkt. III aktu oskarżenia wskazać należy, iż Sąd Odwoławczy w pełni podzielił zarzut skarżącego w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, a polegający na

dowolnym uznaniu, że w dniu 23 lutego 2011 r. M. W. (1) wraz z nieletnim dokonał uszkodzenia mienia w pociągu nr (...) na kwotę 1217,80 zł. Jak wynika z akt niniejszej sprawy bezsprzeczne jest, iż szkoda pokrzywdzonej „Kolej Mazowieckich KM” Sp z o.o. spowodowana występkiem oskarżonego z art. 288 § 1 k.k. opisanym w pkt. III aktu oskarżenia wyniosła 594,40 zł, co wynika z treści wniosku pokrzywdzonej o ściganie i ukaranie sprawców (k. 85) oraz z treści wniosku pokrzywdzonej o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (k. 249-250). Nadto zauważyć należy, iż również oskarżyciel publiczny wychwycił przedmiotowe uchybienie podczas rozprawy apelacyjnej wnosząc o zmianę przyjętej przez Sąd Rejonowy wartości uszkodzenia mienia z pkt. III aktu oskarżenia na kwotę 594,40. Wobec powyższego, Sąd Odwoławczy przyjął, iż wartość szkody powstałej w wyniku przestępstwa z pkt III aktu oskarżenia wyniosła 594,40 zł.

Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast zarzutu apelującego, iż zachowanie oskarżonego realizujące znamiona występkę z art. 288 § 1 k.k. opisane w pkt. III aktu oskarżenia charakteryzuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości.

W realiach niniejszej sprawy, patrząc przez pryzmat kryteriów wymienionych w art. 115 § 2 k.k., które decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu, należy stwierdzić, że czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia nie cechuje znikoma społeczna szkodliwość w rozumieniu art. 1§ 2 k.k. Dewastacja i niszczenie bez żadnego powodu mienia w środkach komunikacji podmiejskiej, z których korzystają osoby dojeżdżające do pracy i szkoły budzić musi szczególne potępienie. W odczuciu społecznym takie gesty wandalizmu winny być piętnowane i karane nawet w sytuacji, gdy wyrządzone szkody są stosunkowo niewielkie. Oskarżony działał z pełną świadomością swego zachowania, nie będąc w stanie racjonalnie uzasadnić, dlaczego dopuścił się tego zachowania. Z uwagi na powyższe, Sąd Odwoławczy wyrażając przekonanie, że społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia nie jest znikoma, nie podzielił w całości stanowiska apelującego w tym zakresie o uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Rejonowy rozwiązując ciąg przestępstw przyjęty przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, w którego skład wchodził czyn opisany w pkt. III aktu oskarżenia, zobligowany był wymierzyć na nowo oskarżonemu karę. Sąd Odwoławczy mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. w szczególności młody wiek oskarżonego oraz uwzględniając fakt, iż oskarżony przeprosił pokrzywdzoną za swoje zachowanie oraz naprawił szkodę uznał, iż kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, która mieści się w granicach dolnego ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 288 § 1 k.k. jest adekwatna do popełnionego przez oskarżonego czynu i powinna spełnić nie tylko cele kary w zakresie represji, ale przede wszystkim w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

W ocenie Sądu Odwoławczego częściowo należało również podzielić zarzut skarżącego w zakresie rażącej niewspółmierności kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy względem M. W. (2) za czyn opisany w pkt. IV aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycje z art. 280 § 1, za który Sąd Rejonowy orzekł karę w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy wymierzając przedmiotową karę rozważał stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień zawinienia oskarżonego, a w szczególności umyślność działania, fakt, iż oskarżony działał pod wpływem alkoholu oraz, że był dotychczas karany w tym za występkę przeciwko życiu i zdrowiu. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy wymierzając karę za ten czyn niedostatecznie jednak rozważył, iż oskarżony jest osobą młodą, podatną na wpływy rówieśników, a nadto w toku postępowania oskarżony wyraził szczerą skruchę przepraszając pokrzywdzoną oraz występując z inicjatywą mediacji. W toku mediacji oskarżony zawarł ugodę z pokrzywdzoną oraz wpłacił jej 2.000 zł, jako część zadeklarowanego zadośćuczynienia. Zważywszy na powyższe, zdaniem Sądu Odwoławczego orzeczenie wobec oskarżonego za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności spełni swoje cele zarówno w zakresie represji, jak też prewencji ogólnej i indywidualnej.

Mając na uwadze, powyższe Sąd Odwoławczy wymierzył karę łączną za czyny opisane w pkt. III i IV aktu oskarżenia w wysokości 2 lat pozbawienia wolności kierując się zasadą całkowitej absorpcji, albowiem obydwie przypisane M. W. (1) czyny wykazują bliską więź podmiotową i przedmiotową, nadto kara 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia jest na tyle niska, w stosunku do kary orzeczonej za przestępstwo rozboju, że orzekając karę łączną za oba te przestępstwa nie ma konieczności kumulowania ich wysokości. Sąd

Okręgowy uznał jednak, iż w świetle przedstawionych przez Sąd I instancji okoliczności dotyczących sylwetki oskarżonego, w szczególności jego uprzedniej karalności oraz dotychczasowego sposobu życia, wniosek apelującego o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nie zasługuje na uwzględnienie.

Na koniec należy odnieść się do zarzutu apelującego dotyczącego obrazy art. 366 § 1 k.p.k. polegającej na nie ujawnieniu na rozprawie protokołu mediacji, przeprowadzonej między oskarżonym a pokrzywdzoną E. K., jak również dokumentów z akt postępowania przed Sądem Rejonowym w Węgrowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie III Nw 84/12, z których to wynikało, iż P. R., z którym M. W. (1) miał dokonać wspólnie i w porozumieniu przestępstw polegających na zniszczeniu mienia został od popełnienia tych czynów uniewinniony.

Jakkolwiek zgodzić się należy z zarzutem apelującego, że Sąd Rejonowy nie ujawnił na rozprawie dowodu w postaci protokołu mediacji, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego fakt ten nie miał wpływu na treść wyroku, zwłaszcza w sytuacji, że Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 28 stycznia 2016 r. przesłuchiwał pokrzywdzoną E. K., która zeznała również na temat przeprowadzonej z oskarżonym mediacji oraz potwierdziła, że oskarżony wręczył jej pieniądze w kwocie 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.(k. 625v-626)

W tej sytuacji mając na uwadze, iż jak wynika z pisemnych motywów tego wyroku, przedmiotowe zeznania tego świadka zostały ujawnione, a Sąd Rejonowy również na tej podstawie ustalił nie tylko przebieg przedmiotowego zdarzenia tj. stan faktyczny tego czynu, ale również okoliczności i skutki przeprowadzonej mediacji między stronami tego postępowania. Tak więc nie budzi wątpliwości fakt, iż brak ujawnienia tego dokumentu miał jakikolwiek wpływ na treść tego wyroku, który skutkowałby koniecznością jego uchylecia.

Odnosząc się do zarzutu brak ujawnienia przez Sąd Rejonowy akt postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Węgrowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie III Nw 84/12, zauważyć należy, iż świadek P. R. został przesłuchany w niniejszej sprawie w charakterze świadka (k. 598), a zatem Sąd Rejonowy nie miał obowiązku badania jego zeznań przed Sądem Rodzinnym i Nieletnich, gdyż wyrok tamtego sądu nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, iż zgodnie z art. 8 k.p.k. sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu, co oznacza jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy, iż sąd karny nie jest związany ani orzeczeniem sądu karnego zapadłym w innej sprawie, ani też ustaleniami faktycznymi lub też treścią wyroku w sprawie jednego ze współsprawców przestępstwa, rozpoznanej odrębnie, gdy następnie rozpatruje sprawy innego współuczestnika. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1986 r. II KR 192/86, LEX nr 17818)

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§ 2 k.p.k. i art. 456 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzając od M. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa 300 zł tytułem opłaty za obie instancje i 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.